

deně. Ženy čekaly u brány fabriky a běžely do krámu utratit peníze za cokoli, protože za dopolední mzdu si člověk večer už nic nekoupil. Tisky se stále nové a nové bankovky, obrovské nominální hodnoty. Spousta lidí přišla o všechno a spáchala sebevraždu. Napřed stál chleba dvě marky, pak dvacet marek, pak dva miliony marek. Moje matka šla jednou koupit brambory, ale potřebovala tolik peněz, že si na ty peníze musela vzít nuši. Položila ji na zem před krámem, ale s někým se zapovídala a když se vrátila, zjistila, že ji někdo tu nuši ukradl. Ale jenom tu nuši, víte, peníze vysypal ten člověk na chodník, aby se s nimi nemusel vláčet. A matka tam stojí a dívá se, jak vítr žene ty peníze ulicí a nikdo se neobtěžuje se pro ně sňhnout. A nuše nikde. Americe hrozí středověk, pánové.

Teremin: Chceš říct, že americký kapitalismus končí?

Goldberg: Je to možné. Každopádně tahle země už nikdy nebude taková jako dříve.

Teremin: Tak se jednoduše vrátíme zpět do Ruska.

Přijeli jsme sem jen na pár koncertů.

Goldberg: Ale už jsme tady dva roky.

Teremin: Ale teoreticky by nás mělo těšit, že tenhle systém se ocitl v krizi.

Schilling: Teoreticky.

Teremin: Dost dobře možná, že do pěti deseti let bude v Americe socialismus, možná komunismus. Burza jako taková přestane existovat. Soukromé vlastnictví také. Zvíteji idea světové revoluce. A v takové situaci bude jedno, jestli se prodá pár tereminvoxů, nebo ne.

Goldberg: Ale já jsem neručil neexistujícími pohledávkami.

Teremin: Ne?

Goldberg: Ručil jsem celý svým majetkem.

Teremin: Vždyť nic nemáš.

Goldberg: Svým majetkem v Německu. Věnem své sestry. Domem svých rodičů. Všechno jsem zastavil.

Hoffman: To je nepřijemné.

Teremin: Ano. To je nepřijemné. Ale přesto zvítězíme. Pánové, pojďme si zazpívat americkou hymnu. *(Zpívají, ale stále ji nemohou treft. Sklouzávají k jiným melodii: ruské hymně, Internacionále. Nakonec se z toho přeci jen vyklubá skutečná americká hymna.)*

PŘESTÁVKA

II. dějství

Začínáme scénou jakoby z černobílého horroru. Akce je přitom zcela obyčejná: Teremin jde na sraz s Kateřinou. Strašidelnou atmosféru podporuje i použití tereminvoxu. Kouzlo končí. Vějde Kateřina v uniformě zdravotní sestry.

Teremin: Kateřino.

Kateřina: Teremine.

Teremin: Budu stručný. Přišel jsem za tebou, protože potřebuju půjčit peníze.

Kateřina: Na co?

Teremin: Na součástky.

Kateřina: Na ty svoje součástky? Goldberg říkal, že dlužíš kam se podíváš.

Teremin: Mám zakázku na stavbu jednoho přístroje, ale zaplatí mi až po dodání.

Kateřina: Jakého přístroje?

Teremin: Detektoru kovů.

Kateřina: Na co potřebuješ detektor kovů? Teremine, víš, kdy jsme spolu mluvili naposledy? Budou to dva roky. Za těch pět let, co jsem v New Yorku, jsi mě navštívil jen třikrát. A teď přijdeš a chceš po mě peníze na ty svoje nesmysly. Ať ti půjčí paní Rosenová.

Teremin: Dlužím jim nájem za dva roky.

Kateřina: Když ti půjčím sto dolarů, vrátíš se ke mně? *(Je to řečnická otázka, ale odpověď je jasná. Teremin to pomalu akceptuje. Má se k odchodu.)* Nenávidíš mě?

Teremin: Chápu tvoje stanovisko.

Kateřina: Chtěla bych, abys mě nenáviděl. Nebo abys mě miloval. To je jedno. Prostě abys něco CESTLIII!

Abys nebyl jenom stroj na vynálezy, který jednoho dne lidí stejně vyhodí do šrotu.

Teremin: Ale já jsem stroj na vynálezy. Když přestanu vynalézat, tak přestanu dostávat americké patenty, AMTORG za mne přestane řešit moje povolení k pobytu a Američani mě vykážou ze země. Jsem tady osm let na půlroční vízum. Všem dlužím peníze. Přesvědčuju americký pracovní úřad o tom, že mě nemůžou poslat zpátky do Ruska, protože mě potřebuje americký průmysl, a pak jdu a přesvědčuju ruskou rozvědku o tom, že americký průmysl podvívám, ať se za mne ještě přimluví u amerického